

Overeenkomst tot wijziging van de op 3 augustus 1959 te Bonn tot stand gekomen Aanvullende Overeenkomst bij het NAVO-Verdrag nopens de rechtspositie der krijgsmachten, betreffende de in de Bondsrepubliek Duitsland gestationeerde buitenlandse krijgsmachten; Bonn, 21 oktober 1971

BRIEF VAN DE MINISTER VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 22 september 1972.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 26 september 1972.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 26 oktober 1972.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij de Engelse en de Duitse tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van de te Bonn gesloten Overeenkomst tot wijziging van de op 3 augustus 1959 te Bonn tot stand gekomen Aanvullende Overeenkomst bij het NAVO-Verdrag nopens de rechtspositie der krijgsmachten, betreffende de in de Bondsrepubliek Duitsland gestationeerde buitenlandse krijgsmachten (*Trb.* 1972, 45).

Een toelichtende nota bij deze Overeenkomst gelieve U hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

BIESHEUVEL.

Toelichtende nota

De onderhavige Overeenkomst houdt een wijziging in van de tekst van artikel 56 van de Aanvullende Overeenkomst bij het NAVO-Verdrag nopens de rechtspositie der krijgsmachten betreffende de in de Bondsrepubliek Duitsland gestationeerde buitenlandse krijgsmachten van 3 augustus 1959, alsmede van het Protocol van ondertekening bij artikel 56, lid 9, van de Aanvullende Overeenkomst (*Trb.* 1960, 37; *Bijl. Hand. I* 1961/62, nr. 57; *Bijl. Hand. II* 1961/62 - 6594).

Het betreffende artikel en het protocol omvatten een aantal regelingen inzake de rechtspositie van het Duitse burgerpersoneel in dienst van de in Duitsland gelegerde strijdkrachten van de zogenaamde zendstaten (België, Canada, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten en Nederland).

De wens van de Duitse regering tot wijziging van dit artikel kwam mede voort uit door de Duitse vakverenigingen uitgeoefende aandrang om de discrepantie op te heffen, die naar de mening van de vakverenigingen bestond tussen Duitse werknemers in dienst van civiele werkgevers en Duits burgerpersoneel in dienst van de strijdkrachten der zendstaten, aangezien deze laatste categorie geen inspraak (Mitbestimmungsrecht) bezat ten aanzien van kwesties als verlofregeling, overplaatsing enz.

In de afgelopen jaren hebben regelmatig besprekingen plaatsgevonden om te komen tot een alle partijen bevredigende nieuwe tekst voor artikel 56. Een belangrijk punt voor de zendstaten was daarbij steeds er zorg voor te dragen dat als gevolg van het inbrengen van het element „Mitbestimmung” de militaire belangen van de betrokken strijdkrachten niet in het gedrang zouden komen.

De positie van Nederland bij deze onderhandelingen week af van die van de andere zendstaten. In tegenstelling namelijk tot laatstgenoemden die hun civiele personeel rechtstreeks van de Duitse arbeidsmarkt betrekken, wordt het bij onze strijd-

Aan

de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

krachten in Duitsland werkzame Duitse burgerpersoneel in dienst genomen door het Duitse Ministerie van Defensie, en vervolgens voor korte of lange tijd ter beschikking gesteld van de Nederlandse strijdkrachten. Dit impliceert dat de betreffende werknemers het nu in het „nieuwe” artikel 56 van de Aanvullende Overeenkomst vast te leggen „Mitbestimmungsrecht” reeds bezitten. Deze omstandigheid heeft overigens nog nimmer aanleiding gegeven tot ernstige problemen tussen de Nederlandse militaire autoriteiten in Duitsland en het bij hen in dienst zijnde Duitse burgerpersoneel.

Niettegenstaande het feit dat de voorliggende overeenkomst voor ons land van weinig materieel belang is, acht de Regering haar bekrachtiging noodzakelijk in verband met artikel 4, lid 2, van de overeenkomst, dat inhoudt dat de overeenkomst pas in werking zal treden nadat alle ondertekenende staten deze bekrachtigd dan wel goedgekeurd hebben.

De onderhavige overeenkomst zal wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland gelden, zoals ook de aanvullende overeenkomst van 3 augustus 1959 alleen voor Nederland geldt.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

BIESHEUVEL.

De Minister van Defensie,

H. J. DE KOSTER.